

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Marian Kocon

w sprawie z wniosku wierzyciela M. S. - prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „M.(...)” w Z.

przeciwko dłużnikowi K. J. - prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „K.(...)” K. J. w S.

o nadanie klauzuli wykonalności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 września 2010 r.,

zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 9 kwietnia 2010 r., sygn. akt X Gz (...),

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 9 marca 2010 r., uwzględniając zażalenie dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 24 sierpnia 2009 r. o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi zaocznemu, zmienił to postanowienie i wniosek wierzyciela M. S. o nadanie klauzuli wykonalności oddalił, uznając, że wyrok zaoczny nie jest prawomocny; nie orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego.

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2010 r. Sąd ten oddalił wniosek dłużnika K. J. o uzupełnienie postanowienia z dnia 9 marca 2010 r. w przedmiocie wniosku o

zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, stwierdzając, że postanowienie, którego uzupełnienia domagał się dłużnik nie było postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Oznacza to, że o kosztach postępowania zażaleniowego orzeknie Sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

W zażaleniu, przedstawionym Sądowi Najwyższemu, skarżący zarzucił naruszenie art. 108 § 1 k.p.c. oraz błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się w nieprawidłowym przyjęciu, że postanowienie z dnia 9 marca 2010 r. nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od wierzyciela na rzecz dłużnika kosztów postępowania za wszystkie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie o kosztach postępowania wywołanego niniejszym zażaleniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należało rozważyć dopuszczalność przedstawionego Sądowi Najwyższemu zażalenia. Nie można podzielić stanowiska skarżącego, że wniesione przez niego zażalenie jest dopuszczalne na podstawie art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., mającego odpowiednie zastosowanie w postępowaniu klauzulowym. Twierdzenie to budzi zasadnicze zastrzeżenie.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy wydał postanowienie, którym oddalił wniosek o uzupełnienie – przez rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego – postanowienia oddalającego wniosek o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Jest to więc postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie wniosku o uzupełnienie orzeczenia, nie zaś postanowienie sądu drugiej instancji, o którym mowa w art. art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Od rozstrzygnięcia o uzupełnieniu orzeczenia, które może być pozytywne lub negatywne, trzeba odróżnić rozstrzygnięcie o samym wniosku, które może polegać na jego zwrocie (nie został on uzupełniony w zakresie braków formalnych w wyznaczonym przez przewodniczącego terminie), odrzuceniu jako niedopuszczalnego (np. wniesionego po upływie przepisanej terminu) oraz oddaleniu wniosku (jeżeli sąd orzekł, że brak jest podstaw do żądania uzupełnienia orzeczenia).

Rozważenia wymagała kwestia, czy wniesione zażalenie objęte jest hipotezą art. 394¹ § 2 k.p.c., zgodnie z którym w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a

także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest – zasługujący na aprobatę – pogląd, że art. 767⁴ § 2 k.p.c. rozstrzyga o niedopuszczalności skargi kasacyjnej zarówno we właściwym postępowaniu egzekucyjnym, jak i w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 90/05, niepubl. oraz z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CZ 113/09, niepubl.). Prowadzi to do wniosku, że zażalenie skarżącego, jako że zostało wniesione w sprawie, w której nie przysługuje skarga kasacyjna, jest niedopuszczalne. Dodać należy, że przedstawione zażalenie nie spełnia także kolejnego wymagania przewidzianego w 394¹ § 2 k.p.c., nie jest bowiem postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie (por. postanowienie SN z dnia 21 grudnia 1999 r., II CKN 763/99, niepubl.).

Z przytoczonych względów należało, na podstawie art. 373 w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., orzec, jak w sentencji.